Znáš to místo na Duhový řece, jak mu říkáme Goglův most? Řeka tam uhejbá doleva a na pravým břehu trčej z vody tmavý, skoro černý skály. A hned po první z nich se odshora až dolů táhne dost široká, hluboká rýha. Tahle rýha tam prej zůstala po obrovi, co se jmenoval Gogla. Byl to takovej divnej pavouk se třema očima a jedním uchem. Ten Gogla v nedaleký vesnici sexuálně obtěžoval místní hospodskou. No a ta nakonec řekla, že jako teda jo, chápeš, ale pod jednou podmínkou: Když obr u skal za vesnicí do rána postaví most. Obr se zaradoval a honem se pustil do stavění. Ale buď přecenil svoje síly, nebo myslel něčím jiným než mozkem, zkrátka se mu stavba sesypala pod rukama. Gogla měl štěstí, že se mezi těma troskama neutopil. A jak se hrabal ven z vody, udělal nehtem na skále rýhu. Nebo co. Já nevím, jestli to tak bylo. Takhle mně tu pověst vyprávěla Fišta. Nevím. Obra jsem v těch místech nikdy neviděl. Zato nás tam jednou těžce nakrknul vodník.
To zrovna začínaly prázdniny a Duhová řeka voněla, jak řeka voní, když je léto a slunce svítí z modrý oblohy na trávu a kytky na březích kolem tebe. Proud byl klidnej, mírnej, loď vyloženě rozmazloval, takže jsme skoro nemuseli pádlovat. Fišta seděla vepředu, bosá, bílý tričko zalitý pramenama těch jejích dlouhatánskejch černejch vlasů, jo, a rozhlížela se po krajině. Já nevím, jestli si toho všímáš, ale jsou dny, kdy je holka fakt krásná. Jako kdyby v ní něco zářilo nebo co. Může mít rozcuchaný vlasy, nenalíčenej obličej, nohy ušmudlaný od trávy a hlíny, a stejně je krásná. A tohle byly takový dny. Už ve vlaku. Pořád mi něco šeptala, pořád měla chuť se mazlit. Bylo to fajn. Klukovi dělá dobře, když je s holkou, kterou mu všichni záviděj. Průvodčí. Manažer na protějším sedadle, uškrcenej ve svý kravatě. Nádražák, co si od něj berete loď. Prostě všichni. Je to příjemný. Je to příjemný, dokud se někomu závidění nevymkne z rukou.
Byli jsme asi dva kilometry před Goglovým mostem a Fišta mi akorát dovyprávěla tu pověst o tom obrovi. A pak se usmála směrem k levýmu břehu a řekla: "Vidíš je?"
Viděl jsem je. Barevný cancoury, naházený na chroští těsně u břehu. Vypadaly jak pentle na hodovačce. Ale nějak barevnější nebo co. Čím jsme byli blíž, tím se nám ty barvy zdály hezčí. Oranžová, žlutá, růžová, tyrkysová. Bylo to jako magnet pro oči, normálně.
Fišta řekla: "Zatavíme se u nich?" Řekla to jako otázku, jo, ale hned zabrala pádlem, jako kdyby se samo sebou rozumělo, že já vzadu za ní ochotně kejvám a hrnu se doleva taky.
Byli jsme tam dost dlouho, u těch pentliček. Vytáhli jsme loď na břeh a prohlíželi jsme si je. Fišta povídala: "Ty jsou vodnický. Pravý vodnický. To už se dneska moc často nevidí, takový hezký pentličky." Sáhla do chroští, utrhla oranžovou, asi metr a půl dlouhou pentli a začala si ji omotávat kolem ukazováčku.
Já jsem řek: "Proč jsi ji trhala?"
"Abych měla památku na tenhle? na tyhle prázdniny. Až si ji rozbalím, vždycky si vzpomenu, jaký to tady bylo pěkný, jak jsem-"
"No ale když utrhneš pentličku, vodník tě přece zkouší utopit, ne?"
Fišta kejvla. Přimhouřila ty svoje borůvkový oči. "Právě. Mě vodník ještě nikdy netopil."
"Mě taky ne," řek jsem. "A nijak zvlášť mně to nechybí."
Pokrčila ramenama. Usmála se, jo, zastrčila si pentli do kapsy u džínovejch šortek a pomohla mi s lodí zpátky do vody.
Pádlovali jsme dál. Čekali jsme, co bude. A já si vzpomněl na takovou tu básničku, znáš ji:

"?po mladičké dívčině
zavířilo se v hlubině?"

Fišta se ke mně hned přidala, takže jsme recitovali dvojhlas:

"?vyvalily se vlny zdola,
roztáhnuly se v širá kola?"

Dost dobře jsem se při tom uchechtával. Než jsem si uvědomil, že neslyším dva hlasy, ale tři. To jsem hned zmlknul. A rozhlídnul jsem se pořádně kolem sebe.
Ty bláho.
U naší lodě, kousek od mýho pádla, jo, plaval vodník.
Normálně si plave - prsa nebo co - a v pohodě skřehotá s náma:

"?na topole podle skal
zelený mužík zatleskal."

No. Že by zrovna byl zelenej, to nebyl. Ve ksichtě měl takovou tu neurčitou hnědošedozelenou barvu, jakou mají žáby. Vůbec vypadal jako žába. Přerostlá, metr a půl vysoká žába. Chtěl jsem ho švihnout pádlem přes rypák, protože to na vodníky platí. Bolí je to, takže ucuknou a nepřevrátěj vám loď. Ale jak jsem se napřahoval, tak Fišta, znáš ji, v tu ránu vypískla: "Néé!! Neubližuj mu. Nic nám nedělá. Je hodnej."
Hodnej?
Za chvilku už hodnej, přerostlej žabák dřepěl u nás v lodi. Dřepěl vprostředku, mezi náma, zády k Fiště, ale tak blízko k ní, že mu její vlasy při každým fouknutí větru zabloudily na rameno a na břicho a na krk. Von je vždycky vzal, pohrál si s nima v těch žabích prstech a zase je vrátil tam, odkud přiletěly. Pořád sebou v tý lodi mlel, aby o Fištu vždycky škrtnul, jo. A pořád skřehotal: "Promiň. Nevadí, holčičko?" Čuměl při tom jak pedofil u mateřský školky. A Fišta pořád říkala, že nevadí, že se nic nestalo, a pořád se ho na něco vyptávala. A když nás pozval do svýho vodnickýho sídla, tak se úplně tetelila samou radostí.
To sídlo měl právě u toho Goglovýho mostu, co jsem ti o něm povídal. Nechali jsme tam loď, na levým břehu. Tam byla louka a za ní les. Duby, smrky, všechno možný. A naproti, na pravým břehu, byla ta černá skála s tou rýhou.
Vodník plesknul do vody proutkem, ulomeným v křoví na břehu, jo, a hladina se mu rozestoupila pod nohama. A objevily se tam schody. Takový jako z ledu. Nebo z křišťálu. Šli jsme po nich dolů. Hluboko. Musela tam bejt nějaká tůň nebo co, protože v řece jinak bylo vody

s bídou přes metr. A my jsme šli po těch schodech tak asi jako z druhýho patra do přízemí. A kolem pořád byla voda, chápeš. Jako za sklem.
Vodník najednou povídá: "Nu - tady je můj příbytek. Pojďte dál."
Prošli jsme krátkou, klenutou chodbou a schodiště za náma zmizelo. Normálně se rozplynulo jak kostka ledu v horkým čaji.
"Nebojte se. Pojďte," skřehotal vodník. Zatleskal žabíma rukama: "Vedu hosty, miláčkové!"
Kolem nás se hned začalo hemžit děsný hejno něčeho, co vypadalo jako pulci. Asi půlmetrový pulci s velkejma, vypoulenejma očima. Vnucovali nám nějaký, docela dobrý jídlo a pití, ale Fišta se ho skoro ani nedotkla a furt se vyptávala na různý ty svý čarodějnický věci a hlavně na hrníčky a dušičky. Vodník skřehotal: "Tebe to zajímá, holčičko? Doopravdy?"
Fišta kejvala, umíš si představit jak nadšeně. A vodník na to: "Dobře. Pojďte se mnou. Ukážu vám je."
Šli jsme. Fišta se ke mně přitulila, hihňala se, spokojeně, a šeptala mi do ucha: "?obluzena, polapena v ošemetné sítě?" Já jsem se tomu zasmál, jo, ale moc legrační mi to už nepřipadalo.
Vodník nás doved do místnosti s hladkýma, tak jako brčálově zelenýma stěnama. Bez stropu. Nahoře normálně byla voda. U stěn, na policích, stály porcelánový hrníčky s pokličkama. Většinou čistě bílý, jenom některý měly pokličky zdobený zlatem. Fišta se samosebou vyptávala, proč jsou některý pokličky bílý a některý zdobený, a vodník jí to všechno vysvětloval, podrobně, snad hodinu, hele. A pak?
Ty vado. Pak mi potichu řekla: "Víš, co by mě zajímalo? Jak to vypadá vevnitř."
"Kde?" řek jsem.
Fišta se usmála, spiklenecky: "V těch hrníčkách."
Vodník to slyšel - a nevypadal, že by mu to bylo nějak moc proti srsti. I když teda žádnou srst neměl. Měl kůži jako žába. Celej byl jako žába. Fišta se na něj koukla, znáš ji, hele, jak se umí koukat, když něco chce, a řekla: "Šlo by to? Aspoň na chvilinku?"
Vodník pokejval žabí hlavou. "Proč ne, holčičko. Šlo. Ale nevím, jestli se ti to bude líbit."
Mně se to nelíbilo už teď. "Jak poznám, že se jí to nelíbí?" řek jsem.
Vodník protáhnul žabí ksicht. "Nepoznáš to. Nejde to poznat. Ostatně, to ani není účelem mojí sbírky, aby se dušičkám v hrníčcích líbilo."
"Budu tam jenom chvilinku," řekla Fišta.
Já jsem totálně žasnul. "Co je chvilinka?"
"Minutka, dvě. Dvě minuty," řekla, jako kdyby chtěla udělat radost mentálně retardovanýmu obyvateli domova důchodců.
Vodník otevřel dveře v brčálově zelený stěně naproti policím. Za dveřma byla tmavě šedá kamenná deska, podložená dalšíma kamenama, takže vypadala jako stůl. Kromě toho tam taky tekla voda. Tekla za dveřma, ale dovnitř ne. Dovnitř se nedostala ani kapka. Ani když dveře byly otevřený. "Pojď sem," povídal Fiště. Fišta šla. U dveří ji zastavil: "Teď se nadechni a polož se na tu desku."
Fišta prošla dveřma, do vody, jako by se potápěla pod hladinu, svislou, nebo co, a lehla si. Vodník ji k desce přivázal takovejma jako mosaznejma popruhama, který tam už byly připravený. Pak jí na pusu dal hrníček, dnem vzhůru, a něco breptal. Nebylo slyšet co, jenom jsem ho viděl, jak otvírá ten žabáckej rypák. Kolem hrníčku utíkaly pryč bubliny. A pak se ozvalo něco jako mlasknutí. Dost divnej zvuk, jo. Fišta zůstala ležet na kamenným stole. Normálně jako mrtvá.
Hnusnej přerostlej žabák nadzvednul hrníček. Pořád ho držel dnem vzhůru. Zespoda k němu přitisknul pokličku a teprve pak ho obrátil dnem dolů. A šel dovnitř. Tak jako mimochodem chtěl

za sebou zavřít dveře, ale já mu to nedovolil. "Ukaž," řek jsem. Sebral jsem mu z pracek hrníček, držel jsem ho v ruce a měřil jsem čas.
Uběhla minuta. Půldruhý. Dvě.
"Konec," povídám. "Vrať to zpátky, tu duši nebo co."
A vodník úplně v pohodě zaskřehotal: "Ne."
A bylo to tady. Přesně toho jsem se celý ty dvě minuty bál.
Protože mně od samýho začátku bylo jasný, že přesně tohle udělá.
Vodník skřehotal: "Sama si to zavinila svou zvědavostí a lehkomyslností." Čuměl zase jako v tý lodi. Jak pedofil před školkou. "Teď musí zaplatit. Oba musíte zaplatit. Ona v hrníčku a ty?" K hrníčku se pomalu, váhavě sunula žabí pracka. Když byla už hodně blízko, tak jsem ho přes ni praštil. Hned se stáhla. Fofrem. Ale vodník skřehotal dál: "?budeš mi sloužit. Dva, tři dny. Pak vás propustím. Možná."
"Jo sloužit," řek jsem. "Dva, tři dny."
Já jsem už tak měl vztek. A teď jsem začal vidět rudě.
Zařval jsem na něj: "Ty debile! Chceš do držky?!"
Vodník vypadal, že se leknul.
Do místnosti se z chodby hrnuli pulci. Já měl v rukách ten hrníček, no tak co jsem moh dělat - kopnul jsem prvního, kopnul jsem druhýho. Ostatní zavřeštěli a všichni někam zalezli.
Vodníkovi asi došlo, že by do držky fakt dostal. Tvářil se uraženě, jo. Dotčeně. Zaskřehotal: "Dobrá. Dej mi hrníček. Vrátím jí duši zpátky do těla."
"Nekecáš?"
"Ne. Myslíš, že stojím o to, abys mně a mým miláčkům dělal ze života peklo?"
"Fajn. Když o to nestojíš, tak sebou hni."
Vzal si ode mě hrníček. Opatrně. Fakt to vypadalo, že se mě bojí, hele. Šel k Fiště, do vody, otočil hrníček dnem vzhůru, dal pryč pokličku, dal zase hrníček Fiště na pusu a zase chvíli něco breptal. Když sebou Fišta začala škubat, rychle ji vymotal z těch mosaznejch popruhů a vrátil se s ní zpátky do místnosti. Fišta byla mokrá jako myš, ale smála se od ucha k uchu: "To bylo nádherný! Víš, že jsem cítila, že ten hrníček se mnou držíš v ruce? To bylo strašně příjemný."
"Ale pro mě to nebylo příjemný," řek jsem.
Vodník mezitím otevřel proutkem schodiště a vyrazil po schodech nahoru. Mlčel. Za celou dobu ani nemuknul. Fišta pokejvala mokrým splihlým černovlasým chroštím: "To jsem cítila taky."
Rozhlídla se a skoro zašeptala: "On? nechtěl mě pustit ven z hrníčku, viď?"
"Ne. Nechtěl."
"Víš, já jsem tušila, že? bylo to na něm vidět, že mě? že? ale když? já jsem se tam tak moc chtěla podívat, víš, tam dovnitř, a? víš? já? věřila jsem ti? že mě zachráníš."
"Jo tak věřila, jo?"
Šli jsme po schodech za vodníkem. Když jsme vylezli na břeh, k naší lodi, vodník ty schody tím proutkem zase zavřel. Mračil se jako ropucha a pořád mlčel. Dokud schodiště nezmizelo. Pak na mě zaskřehotal: "Teď táhni. A vyhýbej se řece, jinak uvidíš."
"Hele, nevyhrožuj," řek jsem. Nesnáším, když mi někdo vyhrožuje.
Vodník se ušklíbnul. "Máš pocit, žes nade mnou vyhrál? Zaskočil jsi mě hrubostí a silou, ale příště zaskočím já tebe. Budu tě trápit, budu ti škodit. A nakonec tvou duši uvězním pod pokličkou."
Já jsem se už už nadechoval, abych mu taky něco řek. Ale Fišta se na mě podívala tak jako, ať se uklidním, jo, že to zkusí nějak taktně urovnat.
Řekla: "Mně je moc líto, že jste? kvůli mně? že jste se nepohodli. Nenávist ale nikomu

neprospěje. To by?" Mluvila, hele, jak předsedkyně Světovýho protiválečnýho výboru nebo čeho. "Co kdybyste se smířili? Pojďte. Podejte si ruce."
Metr a půl vysokej žabák zaskřehotal: "Ani nápad. Nemá vůbec úctu k nadpřirozeným silám. Se mnou, holčičko, se mnou by se klidně rval jako s kumpánem odněkud z hospody. A přitom já?"
Fišta se usmála, soucitně. "Já vím. Ale když on? bránil mě, víš. Je to moje vina. Neměla jsem? Měl by ses zlobit na mě, ne na něj." Řekla to tak, že by pohnula i šutrem.
Vodník blekotal: "Na tebe, holčičko? Proč bych se zlobil na tebe? Ty za nic nemůžeš. Ty by ses měla zlobit na mě. Vždyť jsem si z tebe udělal návnadu, abych? měl v moci jeho. Byl jsem? žil by si u mě jako v ráji, ale on je? on je?"
"Návnadu?" Fišta svraštila obočí. "Návnadu, abys? jeho??"
"Co?!?" řek jsem.
Kdybych neseděl, byl bych si bejval sednul.
Fišta naprázdno polkla. Prstama si pročísla mokrý černý vlasy. "Tak? pro tebe? jsem byla jenom?"
Ty vado, já koukal jako blázen.
Ta moje pacifistka, jo, vytáhla žabikuch a hnala chudáka vodníka až k římanický přehradě.